

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ РУСКОЙ МОЛОДЕЖИ
Юліана Насальскаго

Выпускъ LXXXII. Томъ CLXIV. Рѣкъ XXI.

© *Иванъ Шираевъ* ©

**ЧЕРЕЗЪ ЗАЧАРОВАНАЕ
МѢСЦЕ.**

ад 93027

КОЛОМЫЯ, 1914.

Зъ печатнѣ М. Бѣлоуса въ Коломыѣ.

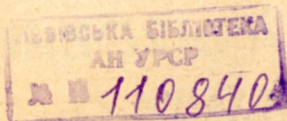
8(с)Р.и:1917⁴-3

И 32877 -

Комп. 4. 2ок
1

И.110837

Комп. 4

Одного разу въ саму пѣвнѣчь, скѣнчивъ я якразъ давно обѣцяну статью до одного журнала, котрого власне бувъ я спѣвробѣтникомъ. Выпрямившись въ своѣмъ фотелю, зъ внутрѣшнымъ вдоволенѣмъ запаливъ я папѣроску и задумавъ ся. Довкола панувала нѣма тишина, лише десь пѣдъ пѣдлогою шелестѣла мышъ и вѣдъ часу до часу ударяли о блестяный дахъ краплѣ дощу. Сонъ тягнувъ мене уперто въ своѣ обѣйми. Ажъ тутъ нагло стрясъ ся я вѣдъ голосного та натискающого лоскоту входовыхъ дверей.

Въ селѣ Кувшиново ставъ ся выпадокъ: молодой бродяга, що недавно оженивъ ся, розгнѣванный ранивъ своего батька сокирою. Раненый стративши много крови зомлѣвъ и теперь помимо пѣзной години вѣзвано мене, щобы его высповѣдати. Убираючись скоро и беручи потрѣбнѣи рѣчи, я по упливѣ одной-двохъ мѣнуть сидѣвъ вже на санкахъ.

Помимо вчасной весны, нѣчь була тепла и ясна, хотяй половина неба була вкрыта хмарою, зъ котрой лише деколи падали маленькѣи краплѣ дощу. Мѣи вѣзникъ — Яковъ Петровъ, оденъ зъ найбѣднѣишихъ мешканцѣвъ села — скорчивъ ся въ переднѣи части санокъ якосъ не подѣбно до чоловѣка, потѣмъ свиснувъ остро, а его мала и худа шкапа побѣгла скоро.

Село Кувшиново було найдальшимъ зъ всѣхъ сѣлъ въ моей парохіи, а лежало оно шѣсть верстовъ вѣдъ церкви. Я одержавши недавно сю парохію, бувъ въ тѣмъ селѣ не бѣльше якъ чотыри рази и знавъ добре лише двоухъ-трехъ его мешканцѣвъ, въ котрѣмъ то числѣ бувъ такожь и мѣи вѣзникъ Яковъ.

Зъ початку подорожи я довѣдавъ ся вѣдъ вѣзника про деталѣи wypadку и признаю ся, що пѣдчасъ его оповѣданя неразъ перебѣгъ морозъ по моѣхъ членахъ.

Шкапа не довго бѣгла, бо наразъ поя-

вились на дорозѣ численнѣ выбоѣны и ямы, а розмоклый снѣгъ не мѣгъ удержати тягару звѣряти и оно потавало глубоко одною то другою ногою. Насвистуваня та покликуваня а часто и бите батогомъ не помагали — нашѣ санки заледво сунулись впередъ. Пѣзна пора, утома и нудьга спричиненѣ повѣльною вѣздою, побѣдили мене и я заснувъ.

Чи я довго спавъ не знаю. Але коли я пѣднѣсь голову и отворувъ очи, не мѣгъ довго догадасись де я є. Надъ моею головою свѣтили блѣдо зѣрки черезъ рѣдку хмару, низши по обохъ сторонахъ вѣдъ мене чорнѣли нерѣвнѣ ряди деревъ, окруженихъ темнобарвною водою, а поза симъ десь далеко лежали масы снѣгу, немовъ фантастичнѣ шаты якихъсь духѣвъ.

Приглянувшись уважнѣйше спостерѣгъ я зѣ здивованѣмъ, що умучена шкапа стояла нерухомо сама по колѣна въ водѣ. Вѣзникъ десь вѣддаливъ ся. Нѣгде не було видно жадного слѣду дороги.

Моє положене було незавидне; безъ вѣзника не мѣгъ я самъ повозити шкапою, бо не знаючи цѣлкомъ мѣсця, мѣгъ я легко заѣхати въ якась багно або глубѣнь и погубити звѣря; — лишити санки и продовжати дорогу пѣшки я такожь не мѣгъ. Щожь робити? Що почати?

Выпрямившись оглядавъ ся я осторожно доокола себе сподѣючись побачити пропавшого вѣзника, але куди я лише поглянувъ, всюди бачивъ я лише темно-барвну воду и чорнѣючій громадки деревъ. Зъ розпуки вдавивъ я коня батогомъ, сей стрясъ ся и помахавъ головою. Удареный другій разъ пѣдскочивъ гнѣвно и бризнувъ менѣ въ тварь цѣлою фонтанною зимной воды. Я кинувъ батогъ и крикнувъ голосно: — Яковъ!... Дети є?... Гей-гей!... Якъ грѣмъ загомонѣвъ вѣдголосъ понадъ болотнистою поверхнею. Зъ поблизького дерева пѣднесла ся сполoшена якась велика птыця и вымахуючи тяжко своѣми крылами, та кружачи въ воздухѣ, зникла поволи въ густой мракѣ. И снова запанувала тишина.

Я догадуючись, що вѣзникъ пѣшовъ шукати дороги, одягнувъ ся лѣпше вовняною сутанною и постановивъ терпеливо ожидати его повороту. Розуміє ся, що вѣнъ не мѣгъ зникнути безъ слѣду.

Не довго прийшлося менѣ чекати. За якийсь часъ почувъ я чалапане по водѣ, а за деревами появилась нѣма постать Якова. Вѣнъ бувъ цѣлкомъ мокрый. Усѣвши на край санокъ, стягнувъ повѣльно своѣ чоботы зъ нѣгъ и цѣлкомъ спокѣйно неначе се въ него

було чимсь найзвычайнѣйшимъ, перевернувъ чоботы и вылявъ зъ нихъ воду.

— Мы згубили дорогу!... — сказавъ вѣнъ зъ невдоволенемъ. — Я шукавъ, шукавъ дороги — тай не знайшовъ!... Ледво я васъ найшовъ при божѣй помочи. Я думавъ, що вже згину, таки вѣ томъ багнѣ... Мѣсце цѣлкомъ незвѣсне. Певно мы опинились вѣ мѣсци не доброй славы?.. Теперъ останемо ажъ до рана; якъ розвиднѣе, пѣзнаємо мѣсце и найдемо дорогу.

Его spokѣй обуривъ мене.

— Якъ? Мы мокрѣ останемо тутъ до рана?... Тажъ мы можемо перестудитись!... А нашъ раненый?... Вѣнъ вмре безъ сповѣди!...

— Якъ хочете отче! Але знайте, що всьо одно — мы не знайдемо дороги до рана. Мы находимо ся вѣ зачарованѣмъ мѣсци...

— Що ты балакаєшь?... Яке зачароване мѣсце?... Чи ты здурѣвъ? Пѣдганяй коня!...

Яковъ покрутивъ скептично головою, вдравъ батогомъ коня и знова скорчивъ ся якъ ѣжакъ. Шкапа рушила заледво пѣдѣймаючи своѣ ноги, та бризгаючи на насъ водою. Санки сплывши, плыли по поверхни воды, то зновъ зачепивши вѣ пень ставали и схиляючись на бѣкъ грозили скинути насъ вѣ воду.

Мы ѣхали гѣрко та довго здавшись вповнѣ на инстинктъ звѣряти. Нагѣ галузи деревъ

били насъ немилосерно по рукахъ та по головахъ. Яковъ сидѣвъ нерухомо на своѣмъ мѣсци та мовчавъ уперто здѣймаючи вѣдъ часу до часу свою шапку та хрестячись.

— Хорони насъ Боже!... сказавъ вѣнь по довгій павзѣ. — Чи вы чули, отче, здає ся хтось кричить?... Кажуть, що она кричить кождої ночі... Я боюсь...

— Що за она?... — запытавъ я зъ усмѣшкою.

— Анѣ мѣсце анѣ часъ, дорогой отче, не pozwalяють на подѣбну бесѣду. Она блукає въ сѣмъ мѣсци, ей душа все неспокойна. Коли хтось — примѣромъ якъ мы теперъ, прибуде въ ночі на се мѣсце, она певно буде страшити єго до рана своѣми стуками та криками... Якийсь разъ она стараєть ся навѣтъ згладити зѣ свѣта блудячого въ якѣмсь багнѣ... Лише молитва и... О — о зновъ чути крикъ!...

— Я нѣчого не чую... Встидай ся ты-жь не є малый хлопчина...

— Вы, отче, не довго жиете въ насъ отже не знаєте... Хорони насъ Боже!... — сказавъ вѣнь скоро и знова хрестячись крикнувъ:

— Успокой ся!... Мы въ руцѣ божѣй... —
Можливо, що десь кричить якась нѣчна

птыця, а ты вже готовый повѣрити забобонно бабскимъ байкамъ про якійсь ходячі духи...

— Вы нѣчого не знаете... Але якъ она голосно кричить!... Певно теперь навѣтъ вы чуєте, отче?...

Справдѣ якийсь незвичайный звукъ долетѣвъ до моѣхъ ухъ. Здавалось що то хтось гине и просить о помѣчь, або хтось подобно до насъ, згубивши дорогу кричить надѣючись знайти близьке замешкане мѣсце. Незвичайнѣйшій вражѣня пережитѣй поѣдчасъ поѣдожи, таємничий гуморъ вѣзника и нѣчна пора сотворили якийсь фантастичный элементъ. Невдовзѣ повторивъ ся крикъ десь близько передъ нами, а въ коротцѣ повторивъ ся знова вже зъ боку вѣдъ насъ зъ новою силою. Здавалось, що справдѣ якийсь злый духъ лѣтає въ горѣ то сюди то туди, щобы насъ страшити. Крикъ дававъ ся чути все частѣйше та голоснѣйше. Теперь вже було ясно, що кричить чоловѣкъ, хотяй его слова були ще не зрозумѣлѣй. Вѣзникъ трясъ ся зъ переляку якъ листъ осики поѣдчасъ вѣтру, а далѣ закричавъ: — Мы божѣй!... Успокоѣй ся!... Мы въ руцѣ божѣй!...

Хвиля за хвилею страхъ проникъ навѣтъ мое сердце, а дивачна думка близькой небезпеки скувала моѣ члени. Надармо ставъ ся я успокоѣтись, надармо споглядавъ я

переконуючо: черезъ густу мраку всьо представлялось якъ одна непроглядна темна пляма. Не маючи анѣ стрѣльбы анѣ навѣть палицѣ, я затиснувъ кулаки, щобы не стрѣнутись зъ неприятелемъ безборонно.

Якразъ въ тѣй хвили въ вѣддаленю кѣлькохъ кроковъ повторивъ ся крикъ и давъ ся чути чийсь хѣдъ по розмокломъ снѣгу. Страхъ стягнувъ менѣ уста, пястуки инстинктивно отворились и я такожь зъ цѣлой сили закричавъ:

— Мы є божій!... Мы въ руцѣ божѣй!... Рѣвночасно кѣнь станувъ, а передъ мною нечаяно хтось зъявивъ ся. Єго видъ и тѣло були примрачені, лише руки выпнаті въ горѣ понадъ нашими санками немовъ просили чогось.

— Прочъ!... Я вбю тебе!... — крикнувъ вѣзникъ.

— Вѣддались!... Мы є божій!... — повторявъ я перестрашено слова вѣзника. Якъ довго се тревало, не знаю; такъ само не знаю що було бы сталось колибъ я мавъ якесь оруже.

— Отче Иване! Чи се вы?... Не бѣйтесь!... Вы не пѣзнаете мене?... Я-жь вашъ знакомый... бувшій почтовецъ Василѣй Сергеѣчъ зъ Архангель...

Немовъ великаньска скала спала зъ мо-

ѣхъ плечей, коли вчувъ я его, добре звѣсну менѣ, бесѣду. На твари появивъ ся горячий пѣтъ и якась незвѣсна та правдива радѣсть замѣсть недавного страху.

Вѣзникъ не скоро успокоѣвъ ся. Вѣнъ довгий часъ дотыкаючись руками прибувшого старавъ ся въ той способѣ пѣзнати чи се дѣйсно чоловѣкъ и не позволивъ сѣсти ему на санки скорше, ажъ змовивъ передъ нимъ молитву и зробивъ надъ нимъ три рази знакъ хреста, щобы прогнати чорта.

Прибувшій стративъ дорогу подѣбно якъ и мы. Блукаючи довгий часъ по безконечныхъ болотахъ вѣнъ перемокъ якъ губка и трясъ ся зъ зимна. На щастѣ, незадовго найшовъ кѣнь якусь дорогу, що запровадила насъ вкоротцѣ до Кувшиново. Раненого найшовъ я ще въ притомности и высповѣдавъ его.

Гостинный Яковъ достарчивъ намъ сухой одежѣ и скрѣпивъ насъ теплымъ чаемъ зъ румомъ. Его мала тепла хатина зъ обкуреними стѣнами и стелею по нашѣй довгѣй блуканинѣ въ голодѣ и холодѣ, выдавалась намъ правдивымъ раемъ. Выпивши по тричотыри склянки, мы огрѣлись, забули на недавный страхъ и весело розбалакались. Василѣй Серчгеѣчъ такожь не знавъ нѣчого про злу повѣрку щойно звидженого нами мѣсця

и господарь оповѣвъ намъ радо про него:

Давно ще за часѡвъ крепачтва, була въ сусѣднѡмъ селѣ посѣлѡсть графа Зміева. Вѡнъ бувъ славный своею жорстокостію, та немилосердностію. Въ тѡмъ самѡмъ селѣ мешкала Зоя — дѣвчина надзвичайно гарна. Она мала нареченого коваля — такожь зъ того самого села, а сей любивъ ей до нестями. Ихъ родичѣ були вдоволені выборомъ своѣхъ дѣтей и очікували лише нетерпеливо, щобы покѡнчивши працѣ въ поли справити весѣле. Наспѣла вкѡнци и бажана осѣнь. Покѡнчено всѣ хлѣборобскі працѣ и вѡдпочато по довгѡй та безнастаннѡй работѣ.

Пѡсля звичаю тихъ строгихъ часѡвъ, наречені мусѣли передъ весѣлемъ прийти до своего пана, принести ему дари и просити въ него дозволу на будуче весѣле. Зъ завмерлими зѡ страху серцями прийшли наші нареченѣ до дому графа. На его подвѣрю стояло кѡлька повозѡвъ сусѣдныхъ дѣдичѡвъ — вызначныхъ панѡвъ, товпилась служба, а зъ вѡконъ дому долѣтали веселі спѣви и музыка. Графъ довѣдавъ ся скоро, що прийшли до него молоді и приказавъ сейчасъ впровадити ихъ.

За першимъ поглядомъ, краса Зоѣ отуманила графа и ей доля була рѣшена невѡдклично. Зморщивши гнѣвно брови, крикнувъ

графъ на невинного коваля, а цѣла громада слугъ насмѣваючись прогнала его зъ подвѣря, высвистуючи за нимъ голосно. Дѣвчина рѣшучо вѣдмовила брати участь въ оргіяхъ пана и его пьяныхъ гостей ажъ по довгѣмъ и даремнѣмъ наклонюваню выбивъ ею графъ рѣзками.

Замкнено нещасну въ вузенькѣй кѣмнатцѣ цѣлкомъ нагу, щобы не втекла. Але разъ постановила она втечи до свого милого. Найшовши десь довгий шнуръ, цѣлкомъ нага спустилась она черезъ вѣкно. На нещастѣ спостережено заразъ ей утечу. Розѣслано на всѣ сторони велику скѣлькѣсть паньскихъ посѣпакъ зъ псами, щобы они нашли и завернули Зою. Дѣгнали ей въ густѣмъ и багнистѣмъ лѣсѣ. Крикъ розрываючий сердце, просячий спѣвчутя, змѣшавъ ся зъ гавканѣмъ псѣвъ та зъ безличнымъ лаянѣмъ озвѣреной товпы. Въ постѣднѣй хвили, коли здавалось, що нема вже надіи на жадну помѣчь, анѣ оборону, коли страшнѣ псы були готовѣ кинути ся на нагу и розѣрвати ею, зъявивъ ся вѣдкись нечаяно ей нареченый. Кѣлька потѣшаючихъ слѣвецъ, тихонько сказаныхъ до ней, успокоѣли ею и скорше нѣжъ псы кинулись на неи, вѣнъ заслонивъ ею своею сильною статею. Опѣсля обнявши ей скрикнувъ:

— Успокойся!.. Мы въ руку божью!..

Въ той самой хвили зубы псовъ впились въ тѣла нареченыхъ. Графъ повѣдомленный про се прибывъ самый, щобы оглянути помершихъ. Вонъ хотѣвъ увольнити тѣло дѣвчины зъ рамень милого, але всѣ его змаганя були даремны: ихъ руки немовъ желѣзныи були не до розрваня.

Довгий часъ лежали тамъ ихъ тѣла непогребані, ажъ доки якийсь побожный не погребавъ ихъ въ томъ самомъ мѣсти...

Водъ тодѣ — кѣнчивъ оповѣдающий — до теперъ, блукає ей душа що ночи по поблизкихъ лѣсахъ та багнахъ. Ей гриманя та крики дають ся чути безнастанно, то просячи молитвы то грозячи помстою. Несчастливый той чоловкъ, котрого она стрѣне на своѣй дорозѣ. До дня не найде вонъ страченой дороги, коли не згине скорше въ якѣмсь багнѣ.

Згадавши лише про милого, щадить она коли повторяеть ся его послѣдныи слова:

«Успокойся!.. Мы въ руку божью»!..

К О Н Е Ц Ъ

Зъ мѣждународной мовы, «Esperanto» переложивъ

Иванъ Ткачукъ.

Наука.

Дочекавъ ся я свого святонька:
Выряжала въ свѣтъ мене матонька,
Выряжала въ свѣтъ мати рѣдная
И промовила менѣ, бѣдная:
«Нехай, сыну мѣй, мы працюємо;
Нехай цѣлый вѣкъ мы горюємо;
Нехай сохну я, тато горбить ся, —
Ты на свѣтъ поглянь, що тамъ робить ся.
Та не всѣ-жь, якъ мы, въ землѣ рють ся: —
Може є такй, що и мыють ся.
Та не всѣ-жь, якъ мы, дымомъ курять ся, —
Може є такй, що не журять ся,
Коли найдеш ихъ, милый сыночку,
Ты склони себе, якъ былиночку;
Ты склони себе, якъ былиночку,
Простели себе, якъ рядниночку:
Спина зъ похилу не искорчить ся,
Чоло зъ пороху не изморщить ся;
Спина зъ похилу не искривить ся, —
Зате ступить панъ — та и подивить ся.
Зате ступить панъ на покѣрного
И прийме тебе, якъ добѣрного.
И въ годиночку — на драбиночку,
И пойдеш тодѣ, милый сыночку!
И зъ панами самъ порѣвняеш ся,
Въ среблѣ — золотѣ закупаеш ся;
Въ среблѣ — золотѣ закупаеш ся,
Зъ полемъ батькѣвскимъ розпрацаеш ся!»

Але стало ся друге святонько:
Выряжавъ у свѣтъ мене батенько.
Выряжавъ мене, путь показувавъ,
Говоривъ менѣ и приказувавъ:
«Бачишь, сыну мѡй, якъ працюємо,
Бачишь, сыну мѡй, якъ горюємо, —
Кождый на свѣтѣ на те родить ся...
Не дивись на свѣтъ, що тамъ робить ся.
Ты на бжѡлѣ поглянь: є робучіи,
Але и трутнѣ є неминучіи.
Такъ и на свѣтѣ: одні рыють ся,
Другі потомъ ихъ тѡлько мыють ся.
Будь же проклятый, милый сыночку,
Якъ погнешь такимъ свою спиночку,
Якъ простелишь ся на рядниночку!
И чоло тобѣ нехай зморщить ся,
И хребеть тобѣ нехай скорчить ся...
Ты тѣкай вѡдъ нихъ, якъ одъ гадины,
Ты не жди вѡдъ нихъ перекладыны;
Ты не жди вѡдъ нихъ перекладыны, —
Ты у свѣтъ иди на оглядины;
Ты у свѣтъ иди, милый сыночку,
Ты усе спѣзнай, — билиночку.
Тодѣ зъ свѣтомъ ты порѡвнаєшь ся,
Въ добрѣ-розумѣ закупаєшь ся;
Въ добрѣ-розумѣ закупаєшь ся,
Зъ полемъ батькѡвскимъ привѣтаєшь ся!»

На »Надгороды пильности« при надходячихъ
испытахъ поручає ся

ПРЕМІИ

В Ы Д А В Н И Ц Т В А

Бібліотеки для рускои молодежи.

Наше издавництво удостоилось прихильного оцѣненія изъ стороны Высокопреподобной и Всесвѣтлѣйшой гр. кат. Епископской Консисто́рии въ Станиславовѣ, котра въ Вѣстнику по́дноситъ, що нашѣ книжочки, вѣдзначаючись доборо́мъ занимаючихъ а при то́мъ повѣстей, суть вѣдповѣднымъ кормомъ духовнымъ и тому припору́чає ся ихъ Впр. Катехитамъ и Учителямъ рели́гии до ужитку на надгороды для пильной и моральной молодежи, рѣвножь вселаскавѣйшой згадки межѣ популярными издавництвами въ Посланю Его Преосвященства д-ра Григорія, Епископа Станиславѣвского п. з. »Библіотека Священника« зъ дня 4 н. ст. грудня 1905 року.

Протое осмѣляємось вѣднести ся до всѣхъ П. Т. Приятелѣвъ нашего издавництва зъ

ЛЪВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

110840

уклѣннымъ прошенемъ, щобы зъ нагоды надходячихъ испытѣвъ зволили посередничити при покупцѣ нашихъ премій.

На преміи назначили мы слѣдующіи повѣсти нашего издавництва: 1) Шиммельмана кѣнь; 2) На лонѣ природы; 3) Оповѣданя Чехова; 4) Местъ умерця; 5) Жаръ-птыця; 6) Змѣй Натыйскій; 7) Три ковалѣ своего счастья; 8) Чужа кривда не загреє; 9) Трясимедвѣдъ; 10) Циганскій выхованокъ; 11) Чотыри Вечеры; 12) Чоловѣкъ за бортомъ; 13) Повинь; 14) Честію до счастья; 15) На манѣвцявъ; 16) Два хитруны; 17) Борба; 18) Икона пречистой дѣвы; 19) Правда горою; 20) Оповѣданя Ковалева ч. I. и II.; 21) Казка; 22) Шануй батька и матѣрь; 23) Гаси огонь поки не розгорѣвъ ся; 24) Чимъ люде живі; 25) Посередь бурѣ житя; 26) Рождественська сказка; 27) Мудрѣють люде; 28) Дрѣбнїи оповѣданя въ чотырохъ частяхъ; 29) Туберколюза; 30) Межи добрыми людьми; 31) Нещасливый засудъ; 32) Добрїи душѣ; 33) Про Япань; 34) Байочки (Веселїи верши); 35) Черезъ зачароване мѣсце. — Тїи преміи, обнимающїи сторѣнь 40—70, стоятъ по 35—55 сот.

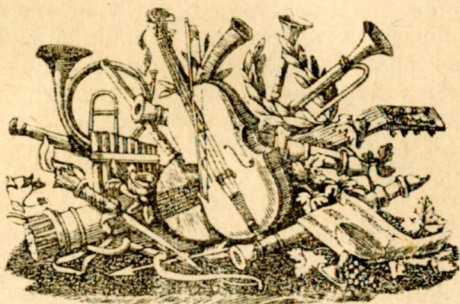
Крѣмъ того можемо служити и бѣльшими преміями: 1) пѣдъ прапоромъ правды; 2) Паничъ Леонидъ; 3) Обманена; 4) Местъ верховинця; 5) Скарбъ Инки; 6) Забобоны;

7) Жоля; 8) Скарбъ Оксаны; 9) Пѣдъ землею. Тѣи повѣсти, обнимаючѣ сторѣнь 70—160, стоять по 60—100 сот.

Для выгоды нашихъ вѣдбирателѣвъ по старались мы рѣвно-жъ о преміи иншихъ издавництвѣ такъ русскихъ якъ и польскихъ Высокою Радою шкѣльною дозволенныхъ, а такожъ о молитвословы и о великѣй запасъ рѣжнородныхъ образцѣвъ, котрыми можемо служити по фабричнѣй цѣнѣ.

Понеже мы переконанѣ, що нашѣ преміи стараннымъ выкѣнченемъ внѣшнои фѣрмы и безпримѣрною дешевостѣю припадуть нашимъ Вѣдбирателямъ до вподобы, то тѣшимось надѣею, що наше прошене знайде ласкаву пѣддержку у П. Т. Прихильникѣвъ нашого издавництва.

Рефлектуючѣ на нашѣ преміи зволять завчасу вѣднести ся до пѣдписанои Редакціи.

АДВОКАТЪ КРАЕВЫЙ
Дрѣ В. ШАРАНЕВИЧЪ
перенѣсь свою канцелярію зъ Журавна

== до ==

Лютовискъ коло Сянока.

РУСКЕ ПАЛОМНИЦТВО ДО СВЯТОИ ЗЕМЛѢ

зъ многими, гарными иллюстраціями.

Книжочка тая представляе ся дуже интересною. Окрашена портретомъ Его Ексцеленціи Митрополита Шептицкого и 30 иллюстраціями найважнѣйшихъ видѣвъ св. Землѣ, мѣститъ она на 6 аркушахъ або 192 сторонахъ дробной печати богато поучающого корму духовного и вельми цѣкаву лектуру не лише для самыхъ Паломникѣвъ, але нередовсѣмъ для всѣхъ тыхъ, котрымъ не судилось участи брати въ достопамятнѣмъ паломництвѣ Русинѣвъ подѣ руководствомъ Высокодостойного Архіерея. Авторъ описуе, якъ въ родиннѣмъ селѣ св. Церковь удѣляе ему Божого благословенія

а народъ зъ хоругвами выправляє его въ далеку дорогу, якъ збрани у Львовѣ Паломники въ торжественномъ походѣ удають ся на желѣзницю, якъ парова машина минає неботычнй Карпаты, просторй ровнины Угорь, величавй палаты Буда-Пешту, скалистй горы Красу, ажъ въ кѣнци дѣстаеь до Триесту, сего морского базару Австрій зъ его хуторами, виноградниками та садами. Зъ особлившимъ же заинтересованемъ подае авторъ подрѣбно свои спостереженя и гадки пѣдчасъ шестидневного мореплава зъ Триесту до Яффы и тригодинной ѣзды зъ Яффы до Іерусалима; а въ кѣнци зъ якою побожностію, зъ якимъ одушевленемъ духа опроваджуе насъ въ часѣ осмидневного побуту въ святѣмъ мѣстѣ по всѣхъ святыхъ мѣсцяхъ Іерусалима, Вефглеема и Іордана та якъ молить ся за свою родину, за свое село, за свѣй край, за свою вѣтчину, за святу Русь, за святу Церковь, то Ты, Побожный Читателю, если хочешъ тое знати, не пожалуй кѣлька сотикѣвъ, а купи собѣ нашу книжочку и перечитай!

Цѣна брошурованого примѣрника 1'30 К! въ картоновѣй оправѣ 1'50 К! полотнянѣй оправы 1'80 К; зъ золочеными вытисками и берегами 2—К.

Замовляти: Редакція «Бібліотеки для руской молодежи» въ Коломыѣ.

 Высылае ся за гѣтѣвку.

Найбольшій вынахѣдъ теперѣшности!

Е нымъ кишеновый годинникъ
„КОНКУРЕНЦІЯ”

зъ правдывымъ
швайцарскимъ
механизмомъ,

який иде 30 годинъ безъ перестанку, зъ циферблатомъ эмальованымъ въ гарнѣй, массивнѣй и гравюрованѣй копертѣ,
зъ 10 лѣтною гарантією

К. 3'90,

3 штуки тѣлько К. 10 50. Коли не подобае ся, вертаю гроши. На жаданье высилаю даромъ и оплачено иллюстрованый катальогъ годинникѣвъ, ювилерскихъ выробѣвъ и складовыхъ частей годинникѣвъ, всякого рода знаярѣвъ, музичныхъ инструментѣвъ и галянтерійныхъ товарѣвъ.

F. PAMM, Krakau, Zielonagasse 3.

Просить ся о сотиковй жертвы
на организацію основаной 1. грудня 1910 р.

ШКОЛЫ ШИТЬЯ и КРОЮ

до котрой принимаютъ ся учениць за оплатоу
вписового 2 К. и мѣсячной таксы 5 К.

Всяку припоручену намъ роботу, якъ бѣля, женского
платя и т. п. выготовляемъ дешево и скоро и каждому
до вподобы.

Об-во Женщинъ Покутя «МИРНЫЙ ТРУДЪ»
Коломыя (Крашевского 9.)

„ПРУТЬ“

ОБЩЕСТВО ГОСПОДАРСКО КРЕДИТОВЕ
зарегистровано съ ограниченою порукою
въ Коломыѣ (рогъ Крашевского-Костюшки).

Основане дня 1. жовтня 1910 р.
платить 5% отъ щадничихъ вкладокъ и побирае 9%
отъ позичокъ.

Съ концемъ октября 1913 р. було 230 членовъ съ 263
паями на 7890 К., съ ручательствомъ на 39450 К., а
загальный оборотъ выносивъ 454.328 К. 32 г.

ДИРЕКЦІЯ:

Павлишакъ. Герасимовичъ. Коблошь.

Управляещій Совѣтъ:

Д-ръ Н. Семенѡвъ. Д-ръ Юрченко,

П. Т. Приятелямъ молодежи
при надходячихъ испытахъ
поруcae ся

ПРЕМИИ НАШОГО ВЫДАВНИЦТВА

на

НАДГОРОДЫ ЦИЛЬНОСТИ.

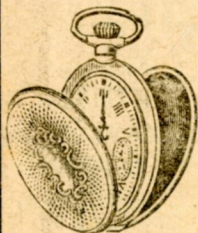
Можемо служити такожь
МОЛИТВЕННИКАМИ И ОБРАЗЦЯМИ.

На жадане

высылаемо взорцѣ оплачено вѣдвороти

Знаменитый гарнѣтуръ!

Правдивый американскій double-золотый ланцушокъ, гарна правдива амер. double-золота спилька до краватки, правдивый амер. double-золотый перстень зъ гарнымъ камнемъ, пара модныхъ double-золотыхъ спинокъ до маншетѣвъ и имит. бурштинова цигарница. Цѣлый гарнѣтуръ разомъ за надѣ-

сланемъ всего К. 3.—

Гарни фантастичнй срѣбнй годинники зъ добрымъ урядженемъ зъ добѣрною, плоскою а богато рѣзъбленою ковертою лише К. 4.—

Arnold Weiss, Wien VI,

Gumpendorferstrasse 139/19.

1991

Т Н-110837 / комп. 1-4

Читайте!

Маємо тепер що читати! Є чимъ забавити ся приємно! Є чимъ розвеселити ся! Бо виходить въ Коломыѣ

Бібліотека для руской молодежи.

Читайте!

Кожда книжка має пересѣчно вѣсьмъ аркушѣвъ друку и мѣститъ найкрасшій казки и оповѣданя, та повѣстки нашихъ и чужихъ письменниковѣвъ.

Читайте!

Кождый якъ лише одну книжку побачить, буде собѣ передплачувати сю найкрасшу бібліотеку доки жити буде, бо все схоче чимъ розвеселити ся, забавити ся и навчити ся чогось пожиточного.

Читайте!

Хто хоче дѣстати оказове число — той має прислати 50 сотикѣвъ въ оплаченѣмъ листѣ въ маркахъ почтовыхъ. На рѣкѣ коштує въ брошурованѣй оправѣ лише

Читайте!

Двѣ короны рѣчно
въ картоновѣй оправѣ 2 88 К.

АДРЕСЬ:

Бібліотека для руской молодежи
въ Коломыѣ — Мицкевича 8.

Выпускъ LXXXII.

Рѣкъ XXI.

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ РУСКОЙ МОЛОДЕЖИ
ЮЛІЯНА НАСАЛЬСКОГО.

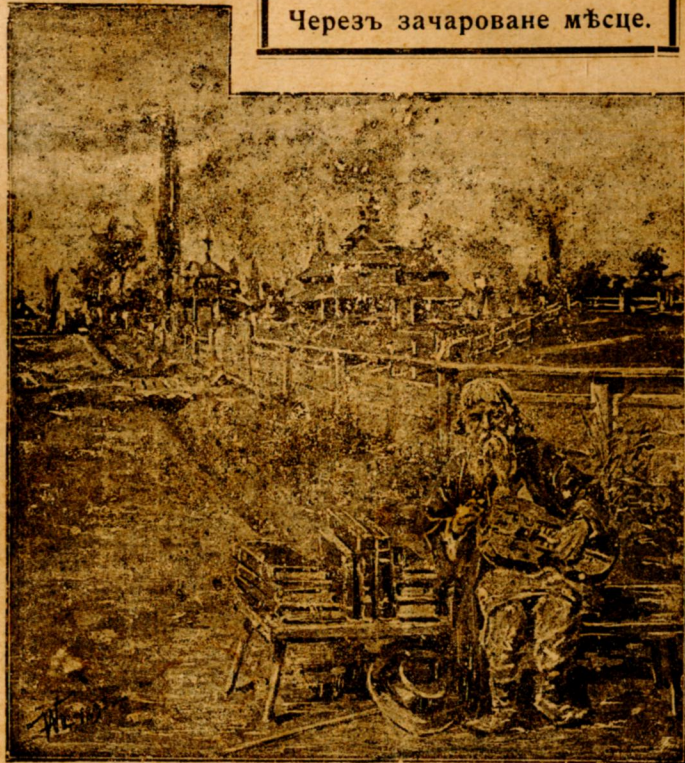

ДОБРІЙ ДУШѢ.

Про Япань.

Байочки.

Черезъ зачароване мѣсце.

93027